

Sygn. akt IV KK 77/20

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2020r.,
sprawy **M. G.**
skazanego z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 30 października 2019r., sygn. akt II Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 14 czerwca 2019r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K., wyrokiem z 14 czerwca 2019r., uznał M. G. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 6 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec niego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela publicznego, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońców Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z 30 października 2019r., w zasadniczej części utrzymał w mocy wyrok pierwszoinstancyjny.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca. W nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzucił rażące naruszenia prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia oraz wskazał bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w K. wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Skarżący podniósł, że obrońcy skazanego nie wzięli udziału w czynnościach, w których ich udział był obowiązkowy, co miało urzeczywistnić się w odbyciu w dniu 3 lipca 2019r. przed Sądem I instancji posiedzenia w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania pod nieobecność obrońców, którzy nie zostali o terminie i miejscu tego posiedzenia zawiadomieni prawidłowo. W tym właśnie skarżący upatrywał bezwzględną przyczynę odwoławczą (art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.). Zasadności tego zarzutu stwierdzić niepodobna, ponieważ o ile trudno polemizować z poglądem, że późne zawiadomienie obrońców o terminie posiedzenia ograniczyło niewątpliwie ich prawo do udziału w posiedzeniu dotyczącym przedłużenia najostrzejszego środka zapobiegawczego, o tyle uprawnienie w tej materii nie było tożsame z obowiązkowym udziałem obrońcy w tym posiedzeniu. Tym samym nie mogło być mowy o zaistnieniu bezwzględnego uchybienia. Stwierdzić wypadało, że siłą rzeczy oczywiście nietrafna była towarzysząca zarzutowi z art. 439 k.p.k. teza o rażącym naruszeniu prawa procesowego, tj. art. 6 k.p.k., art. 117 § 2 k.p.k., art. 137 k.p.k., art. 249 § 5 k.p.k.

Zarzut rażącego naruszenia art. 256 k.p.k. w zw. z art. 344 k.p.k. w zw. z art. 211 § 3 k.k.w. znalazł się na granicy dopuszczalności ze względu na treść art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k., albowiem Sąd odwoławczy wskazanych przepisów nie stosował.

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy postanowił jak w dyspozytywnej części orzeczenia (art. 535 § 3 k.p.k.), a kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciążył skazanego na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

